Súd:	Najvyšší správny súd SR
Spisová značka:	5Sfk/62/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8020200777
Dátum vydania rozhodnutia:	18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Petra Príbelská
ECLI:	ECLI:SK:NSSSR:2025:8020200777.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. a Mgr. Petra Macha, PhD. (sudca spravodajca), v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Jozef Lopuch - Club Hotel OLYMPIA, IČO: 14 285 410, miesto podnikania: Partizánska 684/80, Poprad, zastúpený: JUDr. Marek Radačovský, advokát, so sídlom Žriedlová 3, Košice, IČO: 35 553 961, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: 101555079/2020 z 8. októbra 2020, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. PO-1S/92/2020-299 z 26. júna 2024, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa zamieta.

II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Daňový úrad Prešov (správca dane) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január 2016 až december 2016. Rozhodnutím správcu dane č. 100341134/2020 zo 4. februára 2020 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie") bol podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej „daňový poriadok") vyrubený žalobcovi rozdiel dane v sume 2 263,01 eura na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2016.

2. Na základe vykonaného dokazovania správca dane uzavrel, že daňový subjekt v zdaňovacom období apríl 2016 porušil § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej aj ako „zákon o DPH") tým, že nepriznal daň z pridanej hodnoty z dokladov evidovaných elektronickou registračnou pokladnicou (ďalej aj ako „ERP"), ktoré sa do prevádzkovej ani fiskálnej tlačiarne nezaznamenávali, boli tlačené na pripojenej nefiskálnej tlačiarni cez typ platby Hotovosť*. Tieto doklady neboli zahrnuté v kontrolných záznamoch a neboli z nich priznané tržby ani daň z pridanej hodnoty.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 101555079/2020 z 8. októbra 2020 (ďalej „preskúmavané rozhodnutie") tak, že prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil.

II. Konanie pred správnym súdom

4. Žalobca správnou žalobou žiadal zrušiť preskúmavané rozhodnutie a priznať žalobcovi plnú náhradu trov konania. Správny súd v Košiciach (ďalej „správny súd") rozsudkom č. k. PO-1S/92/2020-299 z 26. júna 2024 (ďalej „napadnutý rozsudok") správnu žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej „SSP") ako nedôvodnú zamietol.

5. Správny súd vlastnou činnosťou zistil, že senát správneho súdu 5S vo veci rovnakého žalobcu a žalovaného, totožného skutkového stavu (odlišného len zdaňovacím obdobím), z rovnakých dôvodov správnu žalobu zamietol. Správny súd mal za to, že iné súdne konanie vedené na správnom súde sa týkalo totožného predmetu konania ako tomu bolo v prípade súdneho konania vedeného správnym súdom pod sp. zn. PO-1S/92/2020. Senát 5S správneho súdu sa v rozsudku č. k. PO-1S/100/2020-290 z 5. októbra 2023 vysporiadal s identickými žalobnými námietkami žalobcu, aké žalobca uplatnil aj v tomto súdnom konaní. Súčasne zistil, že v obidvoch súdnych konaniach boli správnemu súdu predložené písomné podania obdobného obsahu.

6. Správny súd konštatoval, že boli splnené podmienky predpokladané v § 140 SSP a tak správny súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal v celom rozsahu na rozsudok správneho súdu č. k. PO-1S/100/2020-290 z 5. októbra 2023, s ktorého odôvodnením sa v tomto konaní v celom rozsahu stotožnil.

7. Správny súd dospel k presvedčeniu o správnosti a zákonnosti správnou žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného a jemu predchádzajúceho rozhodnutia správcu dane, a nedospel k záveru o naplnení ani jedného z dôvodov na zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 SSP.

III. Kasačná sťažnosť, stanovisko účastníkov

8. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalovaný (ďalej „sťažovateľ") v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, ktorú odôvodnil podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP tým, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Sťažovateľ odkazujúc na články Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva namietol, že napadnutý rozsudok neobsahoval odpovede na zásadné otázky súvisiace s predmetom konania, teda správny súd nedal sťažovateľovi odpovede na otázky súvisiace so základom žalobných dôvodov a žalobných námietok.

10. Správny súd podľa sťažovateľa len nekriticky prevzal závery orgánov verejnej správy, ale nevysporiadal sa s existenciou dôkazov, ktoré údajne potvrdzovali tvrdenia sťažovateľa. Poukázal pritom na výpovede svedkýň pani T., pani D., pani B., pani T. a pani D.. Svedkyne mali podľa sťažovateľa vypovedať, aké funkcie používali pri evidencii tržieb v rámci elektronickej registračnej pokladnice, pričom ani jedna z nich neuviedla, že používala funkciu „Hotovosť*".

11. Žalovaný sa v preskúmavanom rozhodnutí podľa sťažovateľa odvolával na vyjadrenie pani T. zo zápisnice z miestneho zisťovania z 23. októbra 2017, pričom žalovaný v inom skoršom rozhodnutí sám uviedol, že toto vyhlásenie nebolo postačujúce pre porušenie ustanovení § 24 ods. 3 a § 63 ods. 2 daňového poriadku. Žalovaný sa neskôr od svojho skoršieho názoru odklonil.

12. Ďalej sťažovateľ namietal, že aj výpovede svedkov pána I., pána V. a pani C. boli vyhodnotené selektívne a orgány verejnej správy z nich prevzali len tvrdenia, ktoré sa im „hodili". Títo svedkovia nepotvrdili, resp. vyvrátili existenciu tzv. nefiskálnej tlačiarne u sťažovateľa a nepotvrdili, že by tzv. „falošný" doklad (Hotovosť*) bol z tlačiarne vytlačený a zákazníkovi vydaný. Sťažovateľ súčasne rozporoval, že niektorí svedkovia boli zo strany správcu dane vypočúvaní sugestívnym spôsobom. Výpovede svedkov pani T., pani D., pána E., pani G. a pána E. správca dane neuviedol, keď tieto osoby mali údajne tvrdenia správcu dane vyvrátiť.

13. Ako nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom namietal sťažovateľ aj to, že tento záver žalovaného vo veci existencie nefiskálnej tlačiarne u sťažovateľa v priebehu roka 2017 vyhodnotil ako správny, resp. relevantný aj v podmienkach súdenej veci. Správny súd pritom údajne vôbec nevzal do úvahy pri posudzovaní tejto otázky obsah administratívneho spisu vo veci. Sťažovateľ poukázal na 13 výpovedí, z ktorých malo vyplývať, že nefiskálna tlačiareň v rozhodnom čase u sťažovateľa nebola. Sťažovateľ navrhol správnemu súdu vykonať zápisnice z výsluchu týchto svedkov, pričom napadnutý rozsudok sa s týmto jeho návrhom žiadnym spôsobom nevysporiadal.

14. Správca dane, ako ani žalovaný nepreukázali, že by sťažovateľovi v zdaňovacom období vznikol zdaniteľný príjem vo výške určenej prvostupňovým rozhodnutím, keď zároveň nebolo preukázané, že došlo k dodaniu tovarov alebo služieb, za ktoré by tieto plnenia prijal.

15. V závere kasačnej sťažnosti sa sťažovateľ ohradil voči záverom správneho súdu, podľa ktorých v rámci konania orgánov verejnej správy boli identifikované len formálne pochybenia, ktoré neodôvodňovali zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí. Osobitne pritom poukázal na vady týkajúce sa protokolu, v ktorom nebolo uvedené sídlo správcu dane, čo nebolo podľa správneho súdu podstatné pochybenie zo strany orgánov verejnej správy. Doplnil tiež, že podstatným procesným pochybením správcu dane bolo napr. vedenie výsluchov v rámci ústneho pojednávania dňa 9. októbra 2019, kedy správca dane musel toto ústne pojednávanie ukončiť.

16. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný, podľa ktorého sťažovateľ zmenil svoju argumentáciu - kým v správnej žalobe namietal výsluch svedkov a tvrdil, že došlo k procesnému pochybeniu podľa § 68 ods. 3 daňového poriadku, v kasačnej sťažnosti už namietal, že správny súd neaplikoval požiadavku hodnotenia dôkazov vo vzájomných súvislostiach. Následne odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Sžfk/44/2019 z 10. septembra 2019, kde poukázal na relevanciu technickej expertízy vykonanej certifikovaným orgánom.

17. Žalovaný ďalej uviedol, že sa opieral o technickú expertízu a miestne zisťovanie, z ktorých vyplynulo, že v prevádzke sťažovateľa sa popri fiskálnej tlačiarni používala aj nefiskálna tlačiareň. Tá umožňovala tlač dokladov „Hotovosť*" mimo fiskálnej pamäte, takže sa nezapisovali do kontrolných záznamov. Námietky sťažovateľa odmietol ako nelogické a tvrdil, že rozhodujúce bolo samotné preukázané používanie nefiskálnych dokladov simulujúcich účtenky. Žalovaný navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu zamietol.

IV. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

18. Vec bola predložená Najvyššiemu správnemu súdu Slovenskej republiky (ďalej „kasačný súd") ako súdu vecne príslušnému na konanie a rozhodnutie (§ 11 písm. h) SSP). Kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov (§ 453 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) v zákonnej lehote (§ 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), vo veci nenariadil pojednávanie (§ 455 SSP) a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná. Preto podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť týmto rozsudkom zamietol.

19. Kasačný súd zistil, že v prejednávanej veci je predmetom konania pred kasačným súdom takmer totožný skutkový a právny stav, prakticky iba s rozdielom v označení mesiaca zdaňovacieho obdobia, ktorý už bol predmetom konaní pred kasačným súdom a ním vydaných rozsudkov vo veciach vedených pod sp. zn. 4Sfk/25/2024 (zdaňovacie obdobie august 2015), sp. zn. 5Sfk/25/2025 (zdaňovacie obdobie september 2015), sp. zn. 5Sfk/17/2024 (zdaňovacie obdobie október 2015), sp. zn. 5Sfk/30/2024 (zdaňovacie obdobie február 2016), sp. zn. 5Sfk/14/2024 (zdaňovacie obdobie jún 2015), sp. zn. 3Sfk/34/2024 (zdaňovacie obdobie apríl 2015), sp. zn. 3Sfk/26/2024 (zdaňovacie obdobie január 2015), sp. zn. 5Sfk/31/2024 (zdaňovacie obdobie december 2015), sp. zn. 5Sfk/33/2024 (zdaňovacie obdobie august 2017), sp. zn. 5Sfk/25/2024 (zdaňovacie obdobie máj 2017), sp. zn. 4Sfk/43/2015 (zdaňovacie obdobie júl 2016) a iných.

20. Podľa § 464 ods. 2 SSP ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na

svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

21. V uvedených konaniach, ktoré spočívali na obdobnom skutkovom základe (kasačná sťažnosť bola rovnaká), považoval kasačný súd argumentáciu sťažovateľa vo vzťahu k totožným sťažnostným bodom za nedôvodnú a kasačné sťažnosti sťažovateľa zamietol. Kasačný súd sa s odôvodneniami týchto rozsudkov v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne, a v zmysle § 464 ods. 2 SSP už ďalšie dôvody neuvádza.

22. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Kasačný súd sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznal, pretože v kasačnom konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému. Ten bol síce v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nezistil žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 168 druhej vety SSP priznané.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.